

blevet taget fat paa den danske Literaturhistorie, og særlig paa den danske Forfatterlæsning; det er jo den, det kommer an paa. Det er ikke selve Literaturhistorien, det er saa mænd temmelig ligegyldigt, om Eleven veed, at en Digter er født det og det Aar og død det og det Aar, men det er Forfatterlæsningen, som der er taget fat paa, idet der jo er fordret en ligefrem Prøve heri. Den ene Times Forøgelse, som ganske vist er foreslaaet, har jeg ikke tænkt skulde lægges over til Oldnordisk, jeg har tænkt, at den skulde være til den egentlige danske Undervisning. Jeg har ikke tænkt, at den oldnordiske Undervisning skulde udvides over, hvad den nu er. — Man har dernæst, hvad det Oldnordiske angaar, sagt: Hvorfor skulle vi blive ved med dette Oldnordiske? Det har jo vist sig, at det ikke kan blive til noget ordentligt; det Bar Timer, det Sag har i de 2 øverste Klasser, er alt for lidt til, at der virkelig kan komme noget sandt og godt Udbytte ud deraf, og de Timer kunde altsaa anvendes bedre — hvad enten man nu vil anvende dem til en udvidet Undervisning i Dansk eller sætte dem over til andre Ting. Jeg vil ikke nægte, at ogsaa jeg har haft den Mening, men efter at have læst og gennemtænkt det filosofiske Fakultets Erklæring i denne Sag, har jeg ikke turdet være med til, for Øjeblikket i alt Fald, før dette Sags Stilling i Skolen yderligere er bleven prøvet, at foreslaa det afføkket. Flertallet i det filosofiske Fakultet erklærer nemlig: „Vilanse Undervisningen i Moderemaal for i den Grad vigtig, at vi nødig se den berøvet en Støtte ved Sjærnelsen af Oldsproget, der, taget paa rette Maade, kan være saa overordentlig frugtbringende. Maa det end indrømmes, at Undervisningen i Oldnordisk hidtil paa mange Steder ikke har baaeret gode Frugter, saa er det med Rette paavist af Professor Wimmer, hvori Fejlen maa søges, og naar han mener, at en Bedring er i Færd med at vise sig, har denne Opfattelse ogsaa fundet Støtte hos andre Medlemmer af Fakultetet. Under disse Forhold skulle vi indstændig fraraade, at man i dette Øjeblik fjerner Oldnordisk af Skolen og derved afstærer de Muligheder til en sund Udvikling af Sagnet, der netop nu have vist sig“. I Henhold hertil ere Anmærkningerne til dette Spørgsmaal i Lovforslaget skrevne, og jeg tror, at man ikke vilde gøre rigtig i at gaa til en Ophævelse af Oldnordisk, som man indførte i 1871. Jeg maa i alt Fald sige for mit Vedkommende, at skulde man endelig gennem mange Forhandlinger komme til det Resultat: Ja, lad Oldnordisk gaa! saa vil jeg dog fordre, at Timerne deri ikke blive

givne til andre Sag, men givne til en yderligere Undervisning i Dansk; thi Danskundervisningen bør dog til syvende og sidst være den vigtigste i Skolen.

Der er dernæst blevet sagt: Hvorledes er det dog, at Ministeren vil behandle de nyere Sprog! I den sproglig-historiske Afdeling er de nyere Sprogs Stilling fuldstændig uforandret fra, hvad den nu er; der er ikke rørt ved den, og jeg tror oprigtig talt heller ikke, der er nogen Grund til at røre ved den, eller at der er nogen Mulighed for at fæste dem et forøget Timeantal — ja, jeg vil sige, selv om Græsten gik bort; thi gik Græsten bort, maatte de Timer dog nærmest anvendes i matematisk-naturvidenskabelig Retning, til Matematik og Naturlære. Jeg veed meget vel, at man kan sige, at et lille Folk som vi maa nødvendigvis have god og grundig Kundskab i de 3 store Kulturprog, men jeg er alligevel dog af den Mening, at man i Skolen maa indskrænke sig til, væsentlig indskrænke sig til at give en elementær Undervisning saa vidt, at vedkommende er i Stand til at fortsætte paa egen Haand bag efter. At gaa stort videre lader sig ikke gøre. Nu kan der naturligtvis være Spørgsmaal, om det ene eller det andet af de moderne Sprog skal gøres til det Sprog, der lægges mest Vægt paa. Ved Loven af 1871 er Fransk sat som det Sprog, hvorpaa der lægges mest Vægt, og jeg maa for mit Vedkommende ubetinget holde derpaa. Jeg maa holde derpaa, fordi jeg tror, at Eleverne ville have mest Nytte deraf, at det er et Sprog, som tillige staar i saa nær Forbindelse med Latin, at de ogsaa rent sproglig ville have Nytte af og let ved at studere det videre; og endelig veed jeg ikke rigtig, hvilket Sprog der skulde afløse det. Man kunde naturligvis tage Engelsk, men jeg tror dog, at der kunde være meget, der talte derimod. I alt Fald, det bestaaende har sin Ret, og det bestaaende er det, at Fransk er det Sprog, som ubetinget skal føres igennem hele Skolen, det bliver aldrig forandret, saa længe jeg staar her, det er sikkert.

Dernæst er der blevet sagt, at det er dog en altfor urimelig lille Tid, der anvendes paa Geografi og Naturhistorie. Heri er jeg ikke enig. Det er min Overbevisning, at i og for sig kan Undervisningen i Geografi og Naturhistorie meget vel i det væsentlige afsluttes med de tre nederste Klasser i Skolen. Gennem de tre nederste Klasser ville Eleverne kunne faa en ordentlig, god og grundig Undervisning i Geografi, naar den bliver anlagt paa en fornuftig Maade, og en fortsat botanisk og zoologisk